

Едно време моретата сж хранили маса голъми мекотъли, нъкои отъ които сж достигали единъ метъръ въ диаметъръ и които сж всъвали опустошение всрѣдъ морскитѣ обитатели на ония далечни времена. Едни отъ тѣхъ имали черупка навита около себе си и раздѣлена на преградки, отъ които само последната била обитавана отъ животното; други представлявали месеста маса, съ една вътрешна костъ.

Всичкитѣ, следъ като сж гъмжали цѣли вѣкове, малко по-малко сж изчезнали и оставили отъ сжществуването си само вкаменени остатъци. Останали сж много малтъкъ брой тѣхни потомци, които сж запазили ненабитото лакомство на древнитѣ си роднини.

Торбичка, глава и крака

Тия мекотъли — ловки, ловци и месояди! — сѣставятъ за естественицитѣ групата на кефалоподитѣ; тая дума произлѣзла отъ гръцки, значи **крака на главата**. И наистина, животнитѣ отъ тая група сж забележителни по това, че нѣколко крака заобикалятъ една добре оформена глава, снабдена съ яки челюсти, които се разварятъ като чофката на папагалъ.

Тѣлото на животното се сѣстои отъ една торбичка, която съдържа всичкитѣ му органи, съ изключение на главата и краката. Откъмъ корема, торбичката е отворена, та водата може лесно да влиза въ нея и да мие хрилѣтъ, които служатъ за дишане. Защото кефалоподитѣ, които живѣятъ въ водата като **прибитѣ**, дишатъ съ хрилъ, т. е. съ органи въ които кръвта циркулира и ко-

ито могатъ да поглъщатъ кислорода разтворенъ въ водата. — Когато водата промие хрилѣтъ и имъ даде кислорода, който имъ е потребенъ, мекотѣлото затваря торбичката си и водата се изхвърля презъ хуниобразния ѣ край. Ако мекотѣлото свие силно торбичката си, водата се изхвърля силно и чрезъ реакцията, спосебствува за движението му.

Най-известнитѣ кефалоподи които живѣятъ и днесъ сж октоподътъ, калморътъ и сепията. Октоподътъ, който има осемъ крака представлява една месеста маса, безъ никаква черупка. Той нѣма перки, но краката му сж сѣединени въ основата съ плавателна ципа, която той може ту да свива, ту да разпуца, той плува заднишкомъ, чрезъ отблъскване на водата.

Сепията, която има десетъ крака, има подъ кожата си, въ областта на гърба, една вътрешна черупка, въ форма на овалень щитъ; тая черупка е сѣставена отъ голѣмъ брой леко извити варовити люспици, успоредни една на друга, подъ които има множество малки кихини пълни съ въздухъ. Затава, тая е извънредно лека. Когато сепията умре, мекото вещество на месестото ѣ тѣло се разлага и става плячка на морскитѣ животни — лакомии риби, раци и пр. А вълнитѣ малко по-малко изтикатъ празнитѣ черупки къмъ брѣга. Сѣбирътъ ги и въ търговията сж известни подъ думата **костъ отъ сепия**; любителитѣ на птици ги окачватъ въ клеткитѣ и малкитѣ затворници си острятъ човкитѣ отъ тѣхъ и кълватъ варовити частичи, които ще послужатъ за образуване черупката на яйцата имъ.

ЗА БЪЛГАРСКИТѢ ПОЩЕНСКИ МАРКИ

България бѣ влѣзла въ Великата война. Храбритѣ ѣ синове напредваха и освобождаваха братска Македония. За ознаменуване на това събитие бѣ решено да бждатъ издадени специални пощенски марки, чието изпълнение бѣ възложено на Берлинската държавна печатница. По липса на първични материали и претрупана работа марки бѣха отлиграфирани съ голѣмо закъснение и пристигнаха въ България следъ примиренето.

Презъ 1921 г. новопоржанитѣ марки въ Лондонъ не бѣха още готови, а липсата на малки стойности марки се чувствуваше все по-вече и по-вече. Тогава правителството реши да пусне въ обръщение нѣкои отъ марки бѣха отпечатани за ознаменуване освобождението на Македония. Обаче, нѣколко дни следъ пращането имъ въ обръщение, югославянското правителство ги счете за обидни за своето национално чувство и поиска оттеглянето имъ отъ обръщение. За избѣгване, въ ония критически времена, на нови конфликти и неприятности, пощенската администрация реши да ги извади отъ циркулация и забрани тѣхното употребление. По тая причина тия марки получиха името „забра-ненитѣ“.

Пуснати бѣха следнитѣ петъ стойности:

10 ст.	винена, моста въ Скопие
10 "	Шаръ планина
10 "	Царъ Фердинандъ въ Дебърска носия
10 "	Ликътъ на Ц. Фердинандъ върху картата на цѣлокупна България
20 "	синя, Охридския манастиръ.

Освенъ тия 5 марки, които бѣха въ обръщение само десетина дни, има и една стойностъ отъ 50 ст., виолетова, представляваща окопи на завоя на рѣка Черна, която марка не е била пускана никакъ въ обръщение. Всички тия марки сж литографирани на бѣла хубава хартия, тънко и добре гумирани и назжбени 13 1/2.

Али Ходжа и невѣрниятъ пазителъ (Продължение отъ I стр.)

„Търговецътъ“ не забрави нито единъ отъ доводитѣ изтъкнати предъ багдатския Кадия и поиска да се закълне, че казва истината.

— Не бързай толкова, подзе младиятъ Кадия. Преди да пристѣпимъ къмъ клетвата, искамъ да видя въпросното гърне.

— Иди да го донесешъ, каза той на тѣжителя.

„Али Ходжа“ изчезна за мигъ и се върна, преструвайки се, че туря гърнето предъ кидията. За да не забрави нищо, той попита търговеца познава ли гърнето и когато той отговори утвърдително отвори хапака.

— Я какви хубави маслини, каза кидията, като ги погледна. Той се престори, че взима една маслина и я опитва.

— Да, наистина, тѣ сж чудесни, извика той съ гласъ, който не допушаше възражение.

— Но какъ може, прибави той веднага, маслини, които сж стояли седемъ години, да бждатъ толкова здрави? Нека повикатъ двама експерти.

Две деца се представиха за търговци на маслини.

— Кажете, заповѣда Кадията, колко време могатъ да се запазятъ здрави маслини приготвени отъ опитни хора?

— Господарю, отговори експертитѣ, калкото и да се мжчатъ да ги запазятъ, тѣ изгниватъ още на третата година и вече не струватъ нищо.

— Ако е така, разгледайте гърнето и кажете отъ колко време сж турнати маслинитѣ въ него.

Експертитѣ се престориха, че гледатъ внимателно маслинитѣ, пипатъ ги, опитватъ ги. После единодушно заявиха, че маслинитѣ сж скорошни и много хубави.

— Лжете се, каза сждията: Али Ходжа твърди, че ги е ту-

рилъ въ гърнето преди седемъ години.

— Съвсемъ не, тия маслини сж тазгодишни и ние твърдимъ, че нито единъ багдатски търговецъ нѣма да оспори това.

„Търговецътъ“ отвори уста да възрази, но хитриятъ „кадия“ не му даде време за това.

— Мълчи, извика той съ възмущение, тая сж крадецъ!

И като се обърна къмъ стражаритѣ, заповѣда:

— Да го обѣсимъ!

Цѣлата дружина изржкоплѣска и всички се хвърлиха върху престѣпника да го отвѣдатъ на бѣсилката.

Халифътъ се възхити отъ ума на детето, което тѣй справедливо отсжди и натовари великиятъ везиръ да го възнагради богато.

На другия денъ, вдъхновенъ отъ неговия примѣръ, той изобличи търговеца и даде правосъдие на Али Ходжа, който си получи хилядата жълтици преди невѣрниятъ пазителъ да бжде окаченъ на бѣсилката.

КУПОНЪ № 37

Настоящия купонъ заедно съ купонитѣ №-ра 31, 32, 33, 34, 35, 36, 38, 39, и 40 ви даватъ право да участвувате въ раздаването на 40 подаръци отъ специални магазинъ за пощенски марки на Д. Гошевъ, ул. Кн. Борисъ (бивша Търговска) 1 София. Искате отъ сжщия магазинъ най-новитѣ албуми за български пощенски марки — издание 1936 г. Цени: 1) обикновена хартия, голѣмъ форматъ, 40 лв. + 3 лв. за пощ. разн.; 2) сжщия подвързанъ 75 лв. + 4 лв. за пощ. разности; 3) сжщия, обаче, съ особеноститѣ и погрѣшитѣ на марки бѣхъ хартия, луксозна подвързия 140 лв. + 5 лв. за пощ. разности; 4) сжщия на още полуксозна иллюстрационна хартия — 160 лв. + 5 лв. за пощ. разн. Запомнете новия адресъ: ул. Кн. Борисъ (бивша Търговска) № 3.

За домашенъ прочитъ из- са литература на български и френски ще намерите въ новооткритата библотека „ЗНАНИЕ“ Царьотека, 45, входъ отъ Гр. Игнатиевъ

Очаквайте до края на тази седмица три-тъ най-нови романа на изд. „КНИГА“

1. Ловци на роби отъ Карлъ Май 15 лв.
2. Дъщерята на Черния пиратъ отъ Емилио Салгари 15 лв.
3. Неуловимиятъ отъ Едг. Уолесъ 15 лв.

„Неуловимиятъ“ излиза за прѣвъ пжтъ на български. Самото му заглавие показва колко интересно се развива цѣлото събитие.

Търсете горнитѣ книги въ мѣстнитѣ вестникарски агенции. Можете да си ги доставите и направо отъ издателството: ул. Царица Йоанна, 18, входъ отъ ул. Кърниградска, София.

— Сега е вашъ редъ, донъ Рафаеле, каза Иоланда. Вашето присѣствие между тия дивацини се струва много чудно.

— Наистина, госпожице, азъ се спасихъ и дойдохъ тука по чудотѣенъ начинъ, каза планта-торътъ, който ядеше за двама и често надигаше шишето съ касири. Хвърлиха ме въ морето, за да ме удавятъ, азъ не паднахъ самъ.

— Кой направи това? попита Морганъ, като сви вежди.

— Бутна ме тоя проклѣтъ капитанъ Валера и боя се, че този господинъ...

— Този, който ме държеше затворена въ подземията на Маркайбо? попита Иоланда.

— Да, госпожице. Той сигурно се бѣше усъмнилъ, че азъ завеждахъ двамата пирати тамъ и чакалъ удобенъ случай да си отмъсти... Когато отплувахъ на повърхността на водата, замаянъ отъ тази неочаквана баня, корабътъ вече бѣше далече, но за щастие, една частъ отъ фрегата плуваше близо до мене. Качихъ се на нея и, тиканъ отъ вѣгъра и нѣкакво течение, излѣзохъ на тоя брѣгъ, дето ме намѣриха нѣколко индийци и ме доведоха въ това село.

— Наистина, ние видѣхме останки отъ горната фрегата, каза Морганъ. Донъ Рафаеле, вие сте роденъ въ щастливъ часъ.

— И азъ почвамъ да вървемъ, отговори дебелиятъ плантаторъ. Бихъ искалъ, обаче...

Какво би искалъ? Никой не можа да узнае, защото разговорътъ биде прекъснатъ отъ изстрели и оглушителни викове.

Камера се втурна въ колибата и извика:

— Бѣлъ главатарйо, защити ни!

— Кой ви заплашва? попита пиратътъ.

— Не знамъ, бѣли хора се приближаватъ къмъ жилищитѣ и стрелятъ.

— Я да видимъ?

Тѣ заобиколиха една голѣма колиба, която скриваше вида на лагуната и като излѣзоха напредъ видѣха два грамадни сала, които стреляха въ въздуха, а не срещу селото.

Морганъ и Кармо извикаха радостно:

— Другаритѣ ни!..

Наистина, това бѣха пиратитѣ отъ гемията — никой не липсваше и Пиеръ Пикардиецътъ бѣше съ тѣхъ.

— Приятели!.. викна Морганъ съ силенъ гласъ. Престанете да стреляте! Ние сме гости на индийцитѣ, тѣ не ще ви сторятъ никакво зло!..

Пиратитѣ ревноха:

— Капитанътъ!.. Господинъ Морганъ!..

Първиятъ салъ, бутнатъ отъ десетина гребла бързо дойде до брѣга. Пиеръ Пикардиецътъ скочи прѣвъ и се хвърли въ прегръдкитѣ на адмирала.

— Дори и госпожица дѣо Вентимилъ!.. извика той, като видѣ Иоланда. Ахъ!.. Какво щастие!..

— Ами корабътъ? попита Морганъ.

— Пропадна и отъ частитѣ му направихме тия салове. Ами вие?.. Ахъ! чакайте, забравихъ да ви каже, че следъ малко испанцитѣ ще ни плѣнятъ.

Каккви испанци?

— Единъ корабъ е хвърлилъ котва на нѣколко мили отъ тукъ, въ единъ заливъ.

— Корабъ ли? попита капитанътъ, на когото хрумна една мисль: Пиеръ, колко хора имашъ?

— Петдесетъ. Испанскитѣ пленници избѣгаха вчера вечерта, възползувани отъ едно спирание на сушата.

— Даже и...?

— Да, отговори Пиеръ, който разбра. Морганъ съ мжка съдържа единъ яростенъ жестъ и каза съ глухъ гласъ:

— По късно ще се занимаемъ съ него. Сега имаме по-важна работъ. Твоитѣ хора иматъ ли оржжие?

— Първата имъ мисль бѣше за оржжията — иматъ си пушки, и брадви, и достатъчно муниции.

— А корабътъ голѣмъ ли е и въоръженъ?

— Хубавъ корабъ, бога ми.

— Трѣбва да направимъ единъ отчаянъ опитъ — Да превземемъ кораба ли?

— Да, това е единичкия начинъ да напуснемъ това крайбрѣжие и да се върнемъ въ Костенурката.

— Дяволъ! Тая работа нѣма да е лесна. Неприятелскиятъ екипажъ сигурно е многоброенъ.

— Ние не сме свикнали да броемъ враговетѣ си. Хайде, да не губимъ време... Кармо!..

Никакъвъ отговоръ. Кармо, забелязвайки въ втория салъ нераздѣлния си другаръ Ванъ Щилеръ, бѣше побързалъ да отиде при него.

Морганъ се обърна къмъ Иоланда, безъ да каже нѣщо.

— Госпожице ѣ каза той ние тръгваме за единъ много опасенъ походъ и азъ не искамъ да ви излагамъ. Неприятно ли ще ви бжде, ако ви оставя тукъ подъ закрилата на Камера и донъ Рафаеле?

— Ще ви чакамъ съвсемъ спокойна, господине, отговори младото момиче. Само ви моля, да не се излагате много. Ще ми бжде много мжчно, ако такъвъ храбъръ рицаръ, какъвто сте вие, загине.

(Следва)